

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Znojmě rozhodl předsedou senátu JUDr. Ing. Petrem Slunským, Ph.D., Ph.D. jako samosoudcem ve věci

žalobce: **R. J., xxxx**
bytem xxxx, xxxx

proti
žalovaným:

1. V. D.

xxxx

zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Zemanem
sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno-město

2. Seznam.cz, a.s., IČO 26168685
sídlem Radlická 608/2, 150 00 Praha 5

o žaloba na ochranu osobnosti - návrh na předběžné opatření

takto:

- I. Návrh žalobce, aby byla 1. žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 10 000 Kč, se zamítá.
- II. Návrh žalobce, aby byla 2. žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 10 000 Kč, se zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit 1. žalované ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 24 850 Kč k rukám právního zástupce 1. žalované.

IV. Žalobce je povinen zaplatit 2. žalované ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 10 128 Kč.

Odůvodnění:

1. Návrh na zahájení řízení ve shora uvedené věci byl u zdejšího soudu podán dne 13. 1. 2017. Návrh byl podán původně jako návrh na vydání předběžného opatření současně se žalobou na ochranu osobnosti, kdy se žalobce domáhal náhrady vzniklé újmy po žalované V. D. a Seznamu.cz s odůvodněním, že na sociální síti Seznamu.cz v rubrice Lidé.cz byla uveřejněna bez žalobcova souhlasu jako otce vyobrazeného nezletilého fotografie žalované, která je sestrou matky nezletilého, a tedy tetou nezletilého, na vyobrazení je tato s nezletilým synem žalobce. Žalobce v žalobním tvrzení tvrdil, že tímto došlo k újmě na jeho osobních právech, zásahu do jeho základních lidských práv, kdy žalovaná opakovaně a ustavičně zveřejňuje fotografie nezletilého, na zapravení této újmy požadoval vydání rozsudku, jímž by bylo uloženo každému ze žalovaných zaplatit žalobci částku 10 000 Kč.
2. Druhý žalovaný ve svém podání ze dne 8. 3. 2017 uvedl, že neměl vědomost o možnosti protiprávnosti uložení uveřejněné fotografie, rovněž uvedl, že žalobce měl možnost uveřejněným odkazem na svých webových stránkách využít možnosti upozornění provozovatele serveru na protiprávnost, což však neučinil. Ani z povahy věci druhý žalovaný nemohl mít vědomost o tom, že by fotografie jakkoliv mohla vést s sebou protiprávní obsah nebo souvislost.
3. První žalovaná navrhla promlčení nároku žalobce a uvedla, že uveřejnění fotografie nepředstavuje zásah do osobnostních práv žalobce. Žalobce v tomto směru neprokazuje vznik újmy, a že se zveřejněním fotografie vyjádřila souhlas i matka nezletilého.
4. Soud měl k dispozici opatrovnický rozsudek č. j. P 130/2014-1703 ze dne 20. 4. 2021 s právní mocí 16. 12. 2021 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 18 Co 186/2021-1782 ze dne 15. 11. 2021, kde okresní a krajský soud zamítl žalobci účast nezletilého v řízení na ochranu osobnosti v této věci. V odůvodnění rozsudku soudu I. stupně v této opatrovnické věci je uvedeno, že žaloba není v zájmu nezletilého, v odůvodnění Krajského soudu v Brně vyplývá, že dle názoru odvolacího soudu návrhy v popisu domnělých zásahů do práv nezletilého jsou neúplné, obecné, vychází ze subjektivního náhledu a hodnocení ze strany otce, kterou nejen matka, opatrovník, ani soud obou stupňů opakovaně dlouhodobě nesdílí a nepovažují je za důvodné k podání žaloby.
5. Po provedeném dokazování a právní úvaze soud dochází k závěru, že námitka promlčení zde neobstojí, neboť z provedeného dokazování, ani ze shodného tvrzení účastníků nevyplývá datum uveřejnění předmětné fotografie, ani doba, kdy se žalobce o uveřejnění fotografie dozvěděl.
6. Po provedeném dokazování soud dochází k závěru, že žaloba není důvodná, kruciólní úvahou a otázkou pro soud při této úvaze byla otázka, zda uveřejnění fotografie tety a synovce je protiprávní a jakkoliv zasahuje do osobnostních práv žalobce. Pro posouzení věci je podstatné, že napadený skutkový děj se odehrál na online médiu, za tyto jsou považovány prostředky všeho druhu, takové, které zprostředkovávají, umožňují komunikaci prostoru a časem prostřednictvím celosvětové sítě nazývané internet. Jedná se o sdělovací prostředek svého druhu. Pro právní posouzení věci soudu chybí komplexní právní úprava právních vztahů v online médiích. Speciálním zákonem v tomto oboru je zákon č. 480/2004 Sb., zákon o některých službách informačních společností a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informačních společností, jeho ustanovení § 5 uvádí, že odpovědnost poskytovatele služby za ukládání obsahu informační služby uživatelem, za prvé je poskytovatel právní služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživateli odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele

jen a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní nebo b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací, dle odst. 2 poskytovatel služby uvedený v odstavci 1 odpovídá vždy za obsah uložených informací v případě, že vykonává přímo nebo nepřímou rozhodující vliv na činnost uživatele. Ustanovení § 6 téhož zákona poskytovatelé služeb uvedení v tomto paragrafu nejsou povinni a) dohlížet na obsah jimi přednášených nebo ukládaných informací, b) aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávnost obsah informace. Toto ustanovení vztahující se sice k online médiím je pro tento případ nepoužitelné, neboť objektivně druhý žalovaný nebyl schopen posoudit protiprávnost uveřejnění fotografie, ostatně dle názoru soudu uveřejnění této fotografie protiprávní není, jak bude posléze vysvětleno, a tvrzené písemné upozornění žalobce o protiprávnosti na adresu druhého žalovaného, nezakládá důvod, aby tento učinil závěr o protiprávnosti obsahu, neboť sám obsah vyobrazení nezakládá důvody k pochybnostem. Při publikaci v online médiích existuje napětí mezi dvěma principy vycházející z Listiny základních práv a svobod, když jedním principem je článek 10 Listiny základních práv a svobod, jehož odstavec 1 uvádí, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst, chráněno jeho jméno. Dle odst. 2 téhož ustanovení každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého rodinného života a každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Na straně druhé je zde článek 17 LZPS, jehož článek 1 uvádí, že svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, a dle odst. 2 téhož ustanovení každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat idee a informace bez ohledu na hranice státu. Dle odst. 3 cenzura je nepřípustná, dle odst. 4 svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Tyto dva principy dle článku 5 a 17 jsou rovnocenné a nelze žádný z nich upřednostnit na úkor druhého. Napětí mezi těmito dvěma principy soud řešil nástroji občanského zákoníku, jehož § 2 odst. 1 uvádí, že každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá občanský zákoník, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit. Dle § 3 odst. 1 občanského zákoníku soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým.

7. V projednávané věci došlo k tomu, dle skutkového zjištění i dle výpovědi účastníků, že teta nezletilého uveřejnila na sociální síti společnou fotku – podobenku svoji společně se svým synovcem.
8. Soud dochází k přesvědčením, že touto uveřejněnou společnou podobenkou nedošlo k zásahu do základních práv žalobce, do jeho rodičovské zodpovědnosti, která dle § 858 občanského zákoníku zahrnuje povinnosti a práva rodičů, které spočívají v péči o dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, v ochraně dítěte, v udržování osobního styku s dítětem, v zajišťování jeho výchovy a vzdělání, v určení místa jeho bydliště, v jeho zastupování a spravování jeho jmění; vzniká narozením dítěte a zaniká, jakmile dítě nabude plné svéprávnosti. Trvání a rozsah rodičovské odpovědnosti může změnit jen soud.
9. Dle ustanovení § 875 občanského zákoníku rodičovskou odpovědnost vykonávají rodiče v souladu se zájmy dítěte.
10. Soud vycházel rovněž z ustanovení § 927 občanského zákoníku, kde je uvedeno, že právo stýkat se s dítětem mají osoby příbuzné s dítětem, ať blízce či vzdáleně, jakož i osoby dítěti společensky

blízké, pokud k nim dítě má citový vztah, který není jen přechodný, a pokud je zřejmé, že by nedostatek styku s těmito osobami pro dítě znamenal újmu. Také dítě má právo se stýkat s těmito osobami, pokud tyto osoby se stykem souhlasí.

11. Podstata práva na kontakt tety se synovcem tkví v samotné prvouce práva, tedy v Listině základních práv a svobod (LZPS), která již ve své preambuli předznamenává ochranu přirozených práv člověka, nikoli jen slavnostním provoláním, ale rovněž jako výkladovým pravidlem., které jako výztuha prochází celým občanským zákoníkem, když toto tento uvádí v ustanovení § 3 odst. 1, že soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým. Ustanovení § 19 odst. 1 věta první pak uvádí, že každý člověk má vrozená, již samotným rozumem a citem poznatelná přirozená práva, a nakonec ustanovení § 81 říká, že chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv.
12. Žalobce neuvedl a neprokázal konkrétní porušení jeho osobnostních práv, proti uveřejnění fotografie brojil pouze floskulemi.
13. Na straně druhé soud míní, že dítě přichází na svět s přirozenou potřebou komunikace s okolím, s lidmi blízkými, mezi něž může patřit i teta dítěte, tyto kontakty a společenská komunikace se stávají kváskem jeho budoucího citového a sociálního vývoje, tedy jsou cestou k dobrému a i štěstí lze definovat jako přibližování se k dobrému, fotografie byla zjevně pořízena v batolecím věku dítěte, kdy je toto křehké jako třtina, otec dítěte není oprávněn bezdůvodně bránit kultivujícím kontaktům s pokrevní tetou. Soupeření o dítě je nepřipustné, neboť dítě není pro osoby blízké kořist, ale dar. Předmětní portrét je pojat dle mínění soudu jako vžité a zavedené, situační a pocitové „selfičko“, které ani provozovateli webu nemohlo připadnout jako závadné, nezákonné.
14. Soud míní, že osobám blízkýmá příbuzným je a bude dovoleno pořizovat společné podobenky, pokud tyto nejsou ze zákona nebo z podstaty mravní závadné, nenarušují práva jiných osob a pokrevní teta nepotřebovala souhlas pokrevního otce s pořízením společného nezávadného „selfička“. Omezení tohoto svrchovaně přirozeného práva by bylo šikanózní. Jen mravní a právní pravidlo by mohlo bránit.
15. Soud dochází k závěru, že teta nezletilého má přirozené právo styku s dítětem a k tomuto přirozenému právu patří i sdílená radost pořízení a uveřejnění podobenky, neboť dle názoru soudu součást naplnění štěstí tak, jak je má na mysli citované ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku, ač sám občanský zákoník pojem štěstí nedefinuje, soud ho v tomto případě a v této souvislosti definuje tak, že štěstí je radost, která ostatním nepřináší smutek a žal a soud se domnívá, že teta se synovcem si pořídili podobenku v souladu se zákonem a k tomuto pořízení a uveřejnění této podobenky není třeba souhlas otce nezletilého, pokud této nebyl styk s dítětem zakázán. Rozhodnutí soudu tedy musí být pro nezletilého a jeho pokrevní tetu přejné.
16. Žalobu posoudil soud jako nedůvodnou, a proto tato byla zamítnuta.
17. Žalovaní se takto stali procesně zcela úspěšnými, a proto jim přísluší náhrada nákladů řízení proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. První žalovaná V. D. byla zastoupena právním zástupcem Mgr. Zemanem, který po právu nárokuje odměnu advokáta za 5 úkonů právní pomoci z punkta žalované částky a její podstaty dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., těmito úkony jsou: příprava a převzetí věci, vyjádření k žalobě, a dvě účasti u soudních jednání, za 1 úkon právní pomoci přísluší 3 100 Kč, ke každému úkonu právní pomoci přísluší paušální náhrada hotových výloh ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, dále tento právní zástupce účtuje cestovné ze sídla advokáta k Okresnímu soudu ve Znojmě a zpět, za dvě jednání, a tedy dvě cesty a tedy 280 km, při průměrné spotřebě osobního vozu Chrysler Crossfire dle OTP 10,1 litrů/100 km, amortizační ceně za km 4,70 Kč, při vyhláškové ceně paliva 36,10 Kč/litr, dále

účtoval náhradu za promeškaný čas 12 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., samo cestovné s 21 % DPH činí tedy částku 4 280 Kč, dále odměna advokáta včetně 21 % DPH činí částku 20 570 Kč, náklady advokáta na straně první žalované činí tedy dohromady částku 24 850 Kč. Tuto částku tedy soud po právu přiznal.

18. Náklady řízení druhého žalovaného potom obnáší 2 úkony právní služby právní zástupkyně Mgr. Márie Staňkové, neboť tato v zastoupení druhého žalovaného realizovala dva úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., těmito úkony jsou: příprava, převzetí zastoupení, tedy 3 100 Kč z punkta a podstaty žaloby, tedy za 2 úkony 6 200 Kč, ke každému úkonu právní pomoci přísluší paušální náhrada hotových výloh ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, dále za dva úkony procesní samotného zaměstnance druhého žalovaného, paušál podle § 1 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., v případě § 151 odst. 3 o.s.ř., a to za písemné podání a účast při jednání, tedy 600 Kč a dále hotové výdaje za cestovné na vzdálenost 200 km ze sídla druhého žalovaného k Okresnímu soudu ve Znojmě a zpět osobním vozidlem Škoda Superb s průměrnou spotřebou dle OTP 4,5 litrů motorové nafty na 100 km při průměrné ceně nafty 36,10 Kč/litr, tedy cestovné 2 727,80 Kč, tedy náklady řízení na straně druhého žalovaného činí částku 10 128 Kč. Tuto částku tedy soud po právu přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu – CZ – 670 08 Znojmo, nám. Republiky 1. Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu v rozsudku, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

Znojmo 20. června 2022

JUDr. Ing. Petr Slunský, Ph.D., Ph.D. v. r.
předseda senátu